

Arrest

nr. 250 529 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de stad Hasselt, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Hasselt van 12 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden "*met bevel om het grondgebied te verlaten*" (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 22 juli 2019, in functie van haar Finse partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 7 januari 2020 nam gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster diende op 5 februari 2020, in functie van haar Finse partner, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij deed echter op 19 mei 2020 afstand van deze aanvraag.

1.4. Verzoekster diende op 19 mei 2020, in functie van haar Finse minderjarige dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 12 oktober 2020 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden “*met bevel om het grondgebied te verlaten*”. Deze beslissing, die verzoekster op 20 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten(1)

In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1 derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 19/05/2020 werd ingediend door:

Naam [B.]

Voorna(a)m(en): [M.Y.]

Nationaliteit: Ivoorkust

[...]

om de volgende reden geweigerd:

[...]

[X] De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie; De ontbrekende documenten zijn: Bewijs voldoende bestaansmiddelen, Ziekteverzekering

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen*~~
~~*dagen*~~

~~*[...]*~~

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de vermelding in het opschrift “*met bevel om het grondgebied te verlaten*” een materiële misslag betreft – er werd nagelaten om een schrapping door te voeren in de hoofding van de bestreden beslissing – en wordt benadrukt dat de weigering van de verblijfsaanvraag niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting bevestigt verweerder nogmaals uitdrukkelijk dat op 12 oktober 2020 geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

In de mate dat het beroep is gericht tegen een niet-bestaand bevel om het grondgebied te verlaten is het onontvankelijk. Het derde en het vierde middel, die zijn gericht tegen deze niet-bestaande beslissing, dienen dan ook niet te worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 51, § 1 en 52, §§ 3 en 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat verzoekster zich niet in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie ; om reden dat bij haar aanvraag (dd. 19 mei 2020) de vereiste documenten zouden ontbreken, zijnde : Bewijs van voldoende bestaansmiddelen en een Ziekteverzekering.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, had verzoekster tijdens haar verblijf in België dhr. [K.A.], [...], van Finse nationaliteit ([...]) leren kennen met wie zij een liefdesrelatie was begonnen en met wie zij sinds 30 juli 2019 had samengewoond in [...] Hasselt.

Later zouden verzoekster en haar partner samen verhuizen naar een ruimer appartement in [...] Hasselt. Op 22 juli 2019 diende verzoekster via de Stad Hasselt een aanvraag gezinshereniging (cfr. art. 40bis Vw) in op basis van haar partnerrelatie met dhr. [K.A.].

In oktober 2019 diende dhr. [K.A.] via de Stad Hasselt een aanvraag tot erkenning in van het ongeborn kind van verzoekster.

Op 21 november 2019 beviel verzoekster van hun gemeenschappelijk dochtertje [A.K.], Finse nationaliteit.

Na een onderzoek wegens mogelijke schijnerkenning, besliste het Parket van de Procureur des Konings, afdeling Hasselt op 14 januari 2020 om een positief advies te verlenen inzake het door dhr. [K.] eerder ingediende verzoek tot erkenning van zijn ongeborn kind. (Stukken 5-6)

Op 7 januari 2020 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten - Bijlage 20 inzake verzoeksters aanvraag cfr. art. 40bis Vw. dd. 22 juli 2019. (Stuk 3)

Als motivering voor de weigering was in de Bijlage 20 dd. 7 januari 2020 gesteld dat er niet met zekerheid kon worden opgemaakt sedert wanneer verzoekster en dhr. [K.] elkaar kenden, noch sedert wanneer ze een effectieve partnerrelatie onderhielden.

Op 5 februari 2020 diende verzoekster via de Stad Hasselt een tweede aanvraag gezinshereniging (cfr. art. 40bis Vw) in op basis van haar partnerrelatie met dhr. [K.A.] en voegde bij haar aanvraag bijkomende stukken toe ter staving van het duurzame karakter van haar partnerrelatie. (Stuk 4)

De verstandhouding tussen verzoekster en haar partner verslechterde echter mettertijd.

Verzoeksters partner was frequent onder invloed van alcohol en verkeerde regelmatig in een mentaal labiele toestand.

Verzoekster werd meermaals het slachtoffer van intra familiaal geweld vanwege haar partner die agressief en gewelddadig gedrag vertoonde.

Verzoekster wachtte de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken inzake haar aanvraag gezinshereniging dd. 5 februari 2020 op basis van haar partnerrelatie met dhr. [K.A.] niet af.

Op de Stad Hasselt deed verzoekster afstand van haar aanvraag gezinshereniging obv art. 47 Vw. en diende op 19 mei 2020 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in cfr. art. 40 bis Vw., ditmaal op basis van haar Europees kind. (Stuk 9)

Diezelfde dag werd verzoekster in het bezit gesteld van een Bijlage 19ter.

Inzake haar aanvraag dd. 19 mei 2020 voor een verblijfskaart in functie van haar EU- dochtertje [A.] werd aan verzoekster op de Stad Hasselt geen enkele toelichting verstrekt over de documenten die vereist zijn om haar aanvraag te staven. (Stuk 2)

Niemand binnen de Stad Hasselt gaf aan verzoekster de toelichting dat zij drie maanden de tijd had om de vereiste "Bewijzen van voldoende bestaansmiddelen & een Ziekteverzekering" voor te leggen.

Op de Bijlage 19ter dd. 19 mei 2020 die aan verzoekster was afgeleverd, staat het volgende geschreven: (Stuk 2)

"De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie werd bewezen door middel van :

Geboorteakte - gelegaliseerd

Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten voorgelegd : XXX

De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 19/05/2020, de volgende documenten over te leggen : (blanco : nvdr)"

Echter, niet alleen kreeg verzoekster geen uitleg over de vereiste documenten die zij diende binnen te brengen op de Stad Hasselt; verzoekster kreeg daarenboven evenmin de -wettelijk voorziene- tijdslimiet om deze om de nodige documenten voor te leggen in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart.

De wettelijke termijn voorzien voor het neerleggen van de nodige documenten bedraagt nochtans drie maanden.

Artikel 52, § 3 & § 4 van het vreemdelingenbesluit luiden:

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [- zes maanden]¹ te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Zoals blijkt uit de Bijlage 19ter dd. 19 mei 2020, had het Stadsbestuur van Hasselt op diezelfde dag verzoeksters aanvraag overgemaakt aan de gemachtigde van de Minister; en dit zonder aan verzoekster de wettelijke voorziene termijn van drie maanden te geven teneinde haar toe te laten om alle vereiste documenten neer te leggen op het Gemeentebestuur.

De reden waarom verzoekster op 19 mei 2020 de vereiste documenten niet had neergelegd op de Stad Hasselt, was -het weze herhaald- omdat niemand haar had uitgelegd dat zij "Bewijzen van voldoende bestaansmiddelen en een Ziekteverzekering" diende voor te leggen.

De Stad Hasselt, en bij uitbreiding verweerder, zijn duidelijk tekortgeschoten in hun informatieverplichting naar verzoekster.

Dit laatste kan trouwens objectief worden aangetoond a.d.h.v. het schrijven dd. 12/10/2020 uitgaande van verwerende partij t.a.v. de Stad Hasselt, waarin duidelijk was toegelicht aan de Stad Hasselt dat deze laatste in de Bijlage 19ter aan verzoekster diende bij te vermelden dat deze laatste 'bewijzen van bestaansmiddelen en een ziekteverzekering' diende voor te leggen. (Stuk 10)

Groot was dan ook verzoeksters verbazing toen zij op 20 oktober 2020 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing, waarin haar juist ten (onrechte) ten kwade wordt geduid dat zij geen "Bewijs van voldoende bestaansmiddelen, Ziekteverzekering" had voorgelegd.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing dd. 12 oktober 2020 is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Volgens verzoekster houdt de bestreden beslissing een schending in van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 52§3 van het Vreemdelingenbesluit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kermis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

Zoals ontegensprekelijk blijkt uit de dossiergegevens in het administratief dossier, heeft verzoekster van haar kant in het kader van haar twee eerdere aanvragen (dd. 22 juli 2019 en dd. 5 februari 2020) tijdig alle nodige bewijzen neergelegd bij de Stad Hasselt in het kader van haar verblijfsaanvragen in functie van haar EU-partner.

Wat dit laatste betreft, liggen in het administratief dossier meerdere stukken voor die op objectieve wijze aantonen dat verzoekster inderdaad een effectieve partnerrelatie heeft gehad met de EU burger [K.A.], die sinds 2006 in België gevestigd was en in het bezit was van een E-kaart.

In haar eerdere aanvragen dd. 22 juli 2019 en dd. 5 februari 2020 cfr. art. 40bis Vw. (in functie van haar EU-partner), had verzoekster o.a. diverse foto's neergelegd, alsook de inkomstenbewijzen van haar (ex-partner alsook haar eigen inkomsten.

De partnerrelatie tussen verzoekster en dhr. [K.A.] kende in de loop van 2020 een moeilijke periode.

Spanningen in hun onderlinge relatie noopten verzoekster ertoe om samen met haar dochtertjes haar woning in [...] Hasselt te verlaten.

Verzoekster vroeg en kreeg opvang in het CAW vrouwenopvangcentrum van Genk waar zij sinds 2 september 2020 tot heden verblijft met haar twee dochtertjes. (Stuk 7)

Verzoekster had in de tussentijd afstand gedaan van haar aanvraag verblijfskaart in functie van haar EU-partner en had op 19 mei 2020 een nieuwe aanvraag ingediend in functie van haar EU-kind.

De weigeringsmotieven in de bestreden beslissing laten meer vragen open dan dat ze antwoorden geven.

De weigeringsmotieven in de bestreden beslissing stellen verzoekster niet in staat om te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Hierdoor wordt het verzoekster onmogelijk gemaakt om een degelijk verweer te kunnen voeren.

Het is dan ook overduidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de formele motiveringsverplichting.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de beslissingen van het bestuur in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing."

4.1.2.1. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft verwezen naar de van toepassing zijnde reglementaire bepaling – meer specifiek artikel 51, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – en heeft uiteengezet dat hij verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden weigert omdat zij naliet het bewijs van voldoende bestaansmiddelen en een stuk waaruit blijkt dat zij beschikt over een ziekteverzekering aan te brengen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Het staat verder niet ter discussie dat verzoekster, gelet op artikel 40bis, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, indien zij als moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie tot een verblijf in het Rijk wenst te worden toegelaten, het bewijs moet leveren dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat zij tevens dient aan te tonen dat zij een ziektekostenverzekering heeft die alle risico's in België dekt.

Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering. Zij stelt wel dat haar niet werd toegelicht dat deze bewijsstukken dienden te worden aangebracht en dat verweerder naliet om op het attest dat haar werd afgegeven op het ogenblik dat zij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (de bijlage 19ter) te vermelden dat zij deze overtuigingsstukken nog diende aan te brengen. Zij gaat met haar betoog evenwel voorbij aan het feit dat van een vreemdeling die zich tot het bestuur richt om een recht op verblijf te laten gelden mag worden verwacht dat deze weet aan welke voorwaarden dient te worden voldaan om dit recht effectief te kunnen genieten. Verzoekster kan niet stellen dat zij, toen zij haar verblijfsrechtelijke aanspraken liet gelden, niet wist waarop deze aanspraken waren gestoeld en zij niet wist dat zij deze met de nodige bewijsstukken diende te onderbouwen. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekster reeds eerder verblijfsaanvragen – waarbij ook het bewijs dat er bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering waren moest worden voorgelegd – indiende en zij dus reeds vertrouwd was met de wijze waarop diende te worden opgetreden. Het feit dat verweerder naliet om op de bijlage 19ter, die verzoekster op 19 mei 2020 werd afgegeven ten bewijze van het feit dat zij een nieuwe verblijfsaanvraag indiende, te vermelden dat zij nog bijkomende overtuigingsstukken diende neer te leggen is niet van dien aard dat kan worden gesteld dat de bestreden beslissing zelf niet deugdelijk zou zijn voorbereid. Het gegeven dat verzoekster zich tot het bestuur richtte zonder de vereiste bewijsstukken toont slechts aan dat zij zelf onzorgvuldig optrad.

Het is correct dat verweerder in de bijlage 19ter die op 19 mei 2020 werd opgesteld niet aangaf dat verzoekster beschikte over een termijn van drie maanden om haar aanvraag met stukken te onderbouwen. Er blijkt echter niet dat verzoekster, die zoals reeds gesteld vertrouwd was met de wijze waarop een verblijfsaanvraag kan worden ingediend en wordt behandeld, niet de nodige tijd kreeg om alsnog de vereiste bewijsstukken aan verweerder over te maken. De in casu bestreden beslissing werd immers pas genomen op 12 oktober 2020 en dus meer dan drie maanden nadat verzoekster haar aanspraken op een verblijf in functie van haar minderjarige Finse kind liet gelden. Het gegeven dat verweerder verzoekster niet wees op het feit dat zij in regel binnen de drie maanden na haar aanvraag de nodige bewijsstukken diende over te maken impliceert niet dat zij niet kon beschikken over de in artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 vastgelegde termijn om toch de vereiste bewijsstukken neer te leggen.

De vaststelling dat verweerder de verblijfsaanvraag van 19 mei 2020 aan de gemachtigde van de minister die bevoegd is voor asiel en migratie overmaakte, terwijl dit, conform artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, slechts diende te gebeuren indien alle vereiste documenten door verzoekster werden neergelegd, laat op zich ook niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Het feit dat verweerder deze aanvraag dadelijk aan de gemachtigde van de minister die bevoegd is voor asiel en migratie ter kennis bracht verhinderde verzoekster niet om alsnog de nodige overtuigingsstukken binnen de reglementair voorziene termijn van drie maanden te bezorgen.

Verweerder heeft daarnaast door, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet alle vereiste documenten binnen een termijn van drie maanden na haar verblijfsaanvraag neerlegde, de beslissing tot weigering van verblijf te nemen, louter uitvoering gegeven aan de verplichting die is opgenomen in artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Zij kan dan ook niet voorhouden dat deze bepaling werd geschonden.

Uit verzoeksters toelichting blijkt voorts niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 51, § 1 of 52, §§ 3 en 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van het materiële motiveringsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. Het redelijkheidsbeginsel speelt enkel daar waar er een beoordelingsvrijheid is (cf. RvS 9 februari 2006, nr. 154.692). Aangezien verzoekster niet de vereiste documenten bij haar verblijfsaanvraag voegde kon verweerder, krachtens artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, niet anders dan haar verblijfsaanvraag te weigeren door middel van een bijlage 20. Er is derhalve geen sprake van enige beoordelingsvrijheid.

4.1.2.4. Verzoekster toont met haar betoog ook niet aan dat verweerder enig ander, niet nader gespecificeerd, beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de artikelen 28 iuncto 15 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Evenredigheidstoets:

Artikel 17 Gezinsherenigingsrichtlijn, dat van toepassing is op derdelands gezinsherenigers en hun familieleden, verplicht lidstaten om, in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van zijn gezin terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Artikel 28 iuncto 15 en 31 Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om bij elk besluit ter beperking van het vrij verkeer van Unieburgers of hun familieleden de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezindheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging te nemen.

De Europeesrechtelijke bepalingen verplichten verweerder om bij elke weigering of intrekking van een verblijfsrecht een voorafgaande evenredigheidstoets uit te oefenen.

In casu heeft verweerder overduidelijk nagelaten om alle nuttige informatie te verzamelen omtrent verzoeksters persoonlijke levenssfeer, haar langdurig verblijf in België sinds 13 november 2015 en haar onderlinge hechte gezinsband met haar dochtertjes, waarvan er één het EU-burgerschap bezit, om vervolgens met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen over het verblijfsrecht.

Verweerder had via de Stad Hasselt aan verzoekster een brief kunnen laten sturen waarin haar een bepaalde termijn werd gegeven om alle relevante informatie aan de DVZ over te maken.

Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster is sinds november 2015 in België woonachtig.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen, en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekster, dat verweerder om evidente redenen het privéleven van verzoekster en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoekster heeft recht op eerbiediging van haar gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; en vooral nu gelet op de kwetsbare situatie waarin zij zich bevindt ingevolge het intra familiaal geweld.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekster vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel. Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van het bestreden bevel dd. 12 oktober 2020 blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 12 oktober 2020 (Bijlage 20 - mét Bevel om het grondgebied te verlaten) te worden vernietigd."

4.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster er met haar betoog inzake de schending van de artikelen 28 juncto 15 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG aan voorbij gaat dat deze bepalingen betrekking hebben op beslissingen tot verwijdering. Gelet op het gegeven dat reeds werd vastgesteld dat de huidige bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoekster zodoende deze bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet nuttig inroepen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van voormelde artikelen van de richtlijn 2004/38/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.2.2.2. Er moet ook worden aangegeven uit artikel 1 van de richtlijn 2003/86/EG blijkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven en dat in artikel 3.3 van deze richtlijn uitdrukkelijk is bepaald dat ze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Daar verzoekster een verzoek tot gezinshereniging indiende in functie van een Unieburger, namelijk haar Finse minderjarige dochter, kan zij ook de bepalingen van artikel 17 van de richtlijn 2003/89/EG niet nuttig aanvoeren.

4.2.2.3 Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoekster niet wijzigt. Er kan dan ook

niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoekster, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Tevens moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAËCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar dochters. De Raad merkt hierbij op dat noch verzoekster, noch haar kinderen de Belgische nationaliteit hebben of op enig ogenblik werden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat beide kinderen van verzoekster nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Verzoekster geeft aan dat haar oudste dochter sinds 2018 naar school gaat, doch maakt niet aannemelijk dat dit kind niet elders naar school zou kunnen gaan of bijzondere onderwijsnoden heeft waaraan enkel in België kan worden voldaan. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt effectief door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kon nemen.

De bestreden beslissing verhindert verzoekster daarenboven ook niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen indien zij verkiest een gezinsleven in België op te bouwen en meent aan de hiertoe door de wetgever gestelde vereisten te kunnen voldoen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat deze is gericht tegen een niet-bestaande beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK